

JOAN ROURA

La partida de Saddam

Al febrer, a Bagdad, hi havia discussions enceses entre els periodistes sobre quan rebrotaria el conflicte permanent que mantenen l'Iraq i els EUA des de la fi de la Guerra del Golf, el 1991. Acabàvem de cobrir la penúltima crisi, desactivada *in extremis* pel secretari general de l'ONU, Kofi Annan, que havia aconseguit aturar un nou bombardeig nord-americà amb un viatge de mediació a la capital iraquiana. Però l'anomenada crisi dels palaus de Saddam, era evident, s'havia tancat en fals, i el que es debatia era si el nou brot calia esperar-lo per la primavera, o per la tardor. Finalment ha arribat en ple estiu.

La història d'aquests punts de fractura és coneguda. Només cal repassar els esdeveniments dels últims set anys: després de portar al límit un desafiament a les resolucions de les Nacions Unides, que pot acabar amb un bombardeig nord-americà, Bagdad torna a complir el que l'obliguen a prometre, i que sempre consisteix a no posar cap impediment als inspectors de la Comissió Especial de l'ONU pel desarmament de l'Iraq (UNSCOM).

Bagdad ho accepta, tèdricament, amb l'esperança que se li aixequi el bloqueig gairebé total que l'ONU li va imposar des de la invasió del Kuwait, fa just vuit anys, però al cap d'uns mesos, constata que tot continua igual, i torna a provocar una crisi amb la UNSCOM, que posa altra vegada tot l'engrenatge de la guerra en funcionament.

De fet, el règim iraquí està poc preocupat per les sancions. El bloqueig ha devastat la rica economia iraquiana, però també és la millor garantia de supervivència per a la dictadura de Saddam. El president iraquí s'ha reforçat en un país tan arruïnat com atemorit, víctima per partida doble del comportament brutal dels *mukhabarat* (policia secreta) i de l'eterna amenaça exterior dels bombardejos nord-americans. Al cap i a la fi, els jerarques del Ba'as, el partit únic, continuen vivint en l'opulència del monopoli sobre el contraban de petroli tolerat per l'ONU.

No és casual que l'última crisi es comencés a gestar just a partir del moment que el cap de la UNSCOM, Richard Butler, va anunciar que si

Bagdad permetia accelerar les últimes inspeccions, es podria començar a aixecar el bloqueig a la tardor. Bagdad ha demostrat moltes vegades que no té pressa, que el que vol és intentar guanyar la partida als EUA per reforçar la seva imatge de fermesa dins el món àrab. L'Iraq va seguir molt atentament com Washington es quedava sol durant la crisi del febrer. Des del punt de vista de Bagdad va ser que cap país àrab no es va sumar a la coalició militar que s'intentava reconstruir. Ni tan sols l'Àrabia Saudita va autoritzar la utilització de les seves bases militars.

Senzillament cap país àrab no podia tornar a col·laborar en un bombardeig antiiraquí quan els EUA naufragaven en el procés de pau pel Pròxim Orient; un procés que, cal recordar-ho, s'havia iniciat en compliment de les promeses de solucionar la qüestió palestina

que havien fet els nord-americans als seus aliats àrabs de la Guerra del Golf.

Sembla que ara, quan el procés de pau viu encara una crisi més profunda, l'Iraq vol tornar a temptar la situació, i no ha trobat millor argument que negar un document a la UNSCOM. Sap que amb això n'hi ha prou perquè els EUA tornin a caure en la provocació, potser encara més fàcilment en uns moments que Clinton lluita per la seva supervivència política enmig

d'un escàndol sexual.

És cert que la credibilitat dels Estats Units està en joc a tot l'Orient Mitjà. Bagdad senzillament busca aprofitar-se de la debilitat de Washington davant la intransigència del govern israelià que ha avergonyit l'administració nord-americana i els seus aliats àrabs, sobretot Egipte, Jordània i l'Àrabia Saudita embarrancant el procés de pau durant un any i mig.

Crisi rere crisi, l'Iraq busca escletxes entre els antics aliats del Golf que li permetin recuperar posicions dins el món àrab, i comença a estar clar que malgrat tots els bloquejos i les amenaces militars ho aconseguirà en un termini més aviat curt. Serà una gentilesa de la desconcertant política nord-americana en tota la regió, que ha confós totalment en quin terreny ha de jugar la partida que planteja Saddam.

“L'Iraq busca aprofitar la debilitat dels EUA davant Israel per intentar resituar-se al món àrab amb la cara alta dels que saben resistir.”